

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-127)

Aug (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருவிருத்தம்.....29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 104)

642. விசுத்தாத்மா

தன்னை அண்டியவர்களிடம் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வும் ஆராயாமல், அனைவருக்கும் தன்னையும் தன்னுடைய அனைத்தையும் அளிப்பதால் தூய்மையான ஸ்வபாவம் கொண்டவன்.

643. விசோதந:

தன்னுடைய சேஷத்ரங்களில் சரீரத்தை விட்டவர்களை ஆராய்ந்து, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு உரியவர்களாக அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்பவன்.

644. அநிருத்த:

அடுத்து சேஷத்ரங்களில் அவன் எழுந்தருளும்போது மேலே உரைக்கப்பட்ட வ்யூஹ ரூபமாகவும், விபவரூபமாகவும் அவன் உள்ள தன்மையை உரைக்கிறார். இந்தப் பூமியில் வாஸுபாண்டம் என்னும் சேஷத்ரத்தில் ஜநார்த்தனன் என்னும் திருநாமம் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ளவன் அநிருத்த ஸ்வரூபன் ஆவான்.

645. அப்ரதிரத:

அவன் ஜநார்த்தனன் என்பதால் தன்னிடம் விருப்பம் அற்ற மனிதர்களை அழிக்கும் விஷயத்தில், தனக்கு எதிராக மற்றொரு தேர் நிற்க இயலாமல் விளங்குபவன்.

646. ப்ரத்யும்ந:

தன்னுடைய ப்ரகாசம் மூலமே அனைத்து ஆத்மாக்களையும் விளங்கச் செய்பவன். ப்ரத்யும்ந: புருஷோத்தம - ப்ரத்யும்நனாகிய அவனே புருஷோத்தமன் - என்றது காண்க. அவன் இந்த உலகில் இருந்தபடி, தனது அடியார்களுக்கு உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அளிக்கிறான்.

647. அமிதவிக்ரம:

த்ரிவிக்ரமனாக நின்ற அவனது மூன்று அடிகளுக்கு இணையாக மூன்று உலகங்களிலும் ஏதும் இல்லாதவன். யாமுநம் ஜலமாச்ரித்ய தேவதேவஸ் த்ரிவிக்ரம: ஸ்தித: கமலஸம்பூத ந்ருணாம் ச ஸுபதிப்ரத: - தாமரையில் அமர்ந்துள்ள நான்முகனே! தேவர்களின் தேவனும், த்ரிவிக்ரமனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் யமுனையின் கரையில் நிலையாக நின்று, அனைவருக்கும் ஏற்ற புருஷார்த்தத்தை அளிக்கிறான் - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 127)

இதனை அடியொட்டியே தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (2-5) - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய: - விஜ்ஞானமயனாகிற புத்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ளவனும், ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஆத்மாவாக உள்ளவன் ஆனந்தமயன், இவனால் விஜ்ஞானமயன் நிறைந்துள்ளான் - என்று படித்தது. இங்கு உரைக்கப்பட்ட விஜ்ஞானமயன் என்பது ஜீவனையே குறிக்கும், புத்தியை மட்டும் குறிக்கவில்லை ஏன்? “மயட்” என்பதன் மூலம் இது உணர்த்தப்படுகிறது. அதாவது விஜ்ஞானமயன் என்பது ஞானத்தைக் கொண்ட ஜீவன் என்பதைக் குறிக்கும். “மயட்” என்ற விசுதி இந்த வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறது; அதாவது - ஞானத்திலும் வேறுபட்ட ஞானத்தை உடைய ஜீவனை ஞானமயன் என்று கூறியது. ஆனால் ப்ராணமயன் என்பதில் உள்ள “மயட்” என்ற விசுதியானது, இவ்விதம் வேறுபாட்டை உணர்த்துவதில்லை. ஆக விஜ்ஞானமயன் என்பதில் உள்ள “மயட்” என்ற விசுதியை அவசியம் அற்றது என்று விலக்க இயலாது. ப்ரத்யகாத்மா எனப்படும் ஜீவன் பந்தப்பட்ட நிலையில் இருந்தாலும், மோசஷம் பெற்ற நிலையில் இருந்தாலும், அவனே அறிபவன் (ஜ்ஞாதா) என்று நாம் முன்பே கூறினோம். இனி “மயட்” என்ற விசுதியானது ப்ராணமயன் போன்றவற்றிலும் மிகவும் முக்கியமானது என்பதை விளக்குவோம்.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். நீங்கள் கூறுவது போன்று விஜ்ஞானம் என்பதும் விஜ்ஞானமயன் என்பதும் வெவ்வேறு என்று கொண்டால், தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (2-5) - விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் ததுதே - ஜ்ஞானம் யஜ்ஞத்தை இயற்றுகிறது - என்பது எவ்விதம் பொருந்தும் (அதாவது இங்கு ஞானம் என்பது ஞானமயமான ஜீவனைக் குறிக்கிறது என்பது இவர்கள் கருத்து)? இதற்கு பதில்

அளிப்போம். இங்கு அறிவுள்ள ஜீவன் என்பவன், அறிவாகவே உரைக்கப்பட்டான் என்று கருத்து. அதாவது அறிபவனாகவே உள்ளவனும், தானாகவே வெளிப்படுபவனும் (ஸ்வயம்ப்ரகாசம்) ஆகிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஞானமயமானது என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. மேலும் அந்த ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மை மூலமே அந்த ஜீவன் குறிக்கப்படுவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 127)

ஐந்துவிதமான தோஷங்கள் வராமல் தடுத்தல்

மூலம் - இப்படி நித்யமாக விதிக்கிற பகவதபிகமநாதிகளில் லோகாயதிகரைப் போலே க்யாதி லாப பூஜைகளுக்காகவாதல், தத்த்வஜ்ஞாந வைராக்யாதிகளில்லாதாரைப் போலே ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவாதல், பூர்ணோபாயமல்லாதாரைப் போலே மோக்ஷார்த்தமாக வாதலன்றிக்கே முக்தரைப் போலே ஸ்வாம்யபிமதத்தை நடத்த வேணுமென்கிற ருசியாலே யதாசாஸ்த்ரம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக இழிந்தால் இவ் அபிகமநாதிகள் அந்யாபிகமநமும் அந்யார்த்தப்ரவ்ருத்தியும் அந்யயஜநமும் அந்யசப்தங்களும் அந்யசிந்தையுமாகிற சித்ரங்கள் புகாமைக்குக் கடகமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - அபிகமநம் உள்ளிட்ட அன்றாட பகவத் ஆராதனை என்பது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பதை மட்டுமே நம்புகின்றவர்கள் போன்று புகழ், செல்வம் போன்ற லாபங்களை மனதில் கொண்டு செய்தல் கூடாது; உண்மையான ஞானம், வைராக்யம் இல்லாதவர்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்ற பலன்களுக்காகச் செய்தல் கூடாது; ப்ரபத்தியைச் செய்யாதவர்கள் போன்று மோக்ஷத்திற்கான உபாயமாகச் செய்தல் கூடாது. பின்னர் எவ்விதம் செய்யவேண்டும்? முக்தரைப் போன்று ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளப்படியே நடக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையை மனதில் நிறுத்தி, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட முறைகளை அடியொட்டி, ஸ்வயம்ப்ரயோஜனம் என்று கருதி இவற்றைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்யும்போது அந்த பகவத் ஆராதனை காரணமாக - மற்ற தேவதைகளைப் பற்றுதல், தனக்காகப் பொருள் சேகரித்தல் போன்ற

முயற்சிகள், மற்ற தேவதைகளை ஆராதனை செய்தல், மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுதல், மற்ற தேவதைகளை எண்ணுதல் – போன்ற குற்றங்கள் நம்மை அடையாமல், அந்த ஆராதனை என்பதே தடுத்து நிறுத்திவிடும்.

மூலம் – அந்யாபிகமநம் ஆகாதென்னுமிடத்தை “இனிப் போய் ஒருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின் சாயை அழிவு கண்டாய்” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார். அந்யார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஆகாதென்னுமிடத்தையும் “கூறை சோறு இவை வேண்டுவதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார். அந்யயஜநம் ஆகாதென்னுமிடத்தை “உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்” என்றும், “தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசையும் தகுமே” என்றும், “ஈன்றோளிருக்க மணை நீராட்டி” என்றும், “மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும் தொண்டர் பெற்ற தாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டுதீரோ? மாட்டாத தகவற்றீரே” என்றும் இத்யாதிகளிலே அருளிச் செய்தார்கள்.

விளக்கம் – அந்யாபிகமநம் (மற்ற தேவதைகளைப் பற்றுதல்) என்பது செய்யத்தகாத ஒன்று என்பதை பெரியாழ்வார் தனது திருமொழியில் (5-3-3) - இனிப் போய் ஒருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின் சாயை அழிவு கண்டாய் – உனக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் நான், இனி மற்றொருவரின் வாசலில் நின்று வணங்கினால் உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு அது தோஷம் அல்லவோ – என்றார். அந்யார்த்தப்ரவ்ருத்தி (தனக்காகப் பொருள் சேகரித்தல்) என்பதும் கூடாது என்பதை பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (5-1-4) - கூறை சோறு இவை வேண்டுவதில்லை – உடையையும் உணவையும் நான் உன்னிடம் கேட்கமாட்டேன் – என்றது காண்க. அந்யயஜநம் (மற்ற தேவதைகளை ஆராதனை செய்தல்) என்பது கூடாது என்பதை கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறியதைக் காண்க:

- திருவாய்மொழி (4-6-10) - உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால் - மற்றொரு தெய்வத்தைத் தொழமாட்டாள்
- திருவாய்மொழி (2-2-4) - “தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசையும் தகுமே - ஸர்வேச்வரனாகிய எம்பெருமானுக்கு அல்லாமல் மலர்களும் ஆராதனையும் வேறு யாருக்கு ஏற்புடையது?
- திருவாசிரியம் (6) - ஈன்றோளிருக்க மணை நீராட்டி - பெற்ற தாய் உள்ளபோது, அவளை விடுத்து மரப்பாச்சி பொம்மைக்கு நீராட்டுவது போன்று
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (11-6-6) - மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும் தொண்டிர் பெற்ற தாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டுதீரோ? மாட்டாத தகவற்றீரே - ஸர்வேச்வரனை விடுத்து மற்ற பலரையும் தெய்வங்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டாடும் உலகினரே! பெற்ற தாய் உள்ளபோது, அவளை விடுத்து மரப்பாச்சி பொம்மைக்கு வென்னீர் கொண்டு நீராட்டுவீர்களோ? அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய இயலாதபடி அவன் கருணையைப் பெறாதவர்களே

மூலம் - ஸப்தர்ஷி ஸம்வாதத்திலும்

விஷ்ணும் ப்ரஹ்மண்யதேவேசம் ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதம்
த்ரைலோக்ய ஸ்திதி ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டி ஹேதும் நிரீச்வரம்
ஆதாதாரம் விதாதாரம் ஸந்தாரம் ஜகத்குரும்
விஹாய ஸ பஜத்வந்யம் பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய:

விஷ்ணுதர்மபரோ ந ஸ்யாத்விஷ்ணுதர்ம பராங்குமக:
குதர்ம வ்ரதசீலஸ்ஸ்யாத் பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய:

என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்நயகீர்த்தநம் ஆகாதென்னுமிடத்தை “வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது”, “சொன்னால் விரோதம்” இத்யாதிகளிலே அருளிச்செய்தார்கள். அந்நயசிந்தநம் ஆகாதென்னுமிடத்தை “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும்” என்றும், “வருதேவர் மற்றுளரென்று என் மனத்து இறையும் கருதேன்” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – ஸம்ப்தரிஷிகளில் உரையாடலில் இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (10-58, 59) - விஷ்ணும் ப்ரஹ்மண்யதேவேசம் ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதம் த்ரைலோக்ய ஸ்திதி ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டி ஹேதும் நிர்வரம் ஆதாதாரம் விதாதாரம் ஸந்தாரம் ஜகத்க்ருதம் விஹாய ஸ பஜத்வந்யம் பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய: - யார் ஒருவன் தாமரைக் கிழங்கைத் திருடுகிறானோ (அவனுக்கான தண்டனை என்னவென்றால்) அவன், அந்தணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனும், தேவர்களை நியமிப்பவனும், அனைத்து உலகினராலும் வணங்கப்படுபவனும், மூன்று உலகங்களின் படைத்தல் - காத்தல் - அழித்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமானவனும், தன்னை நியமிக்க வேறு யாரும் இல்லாதவனும், இந்த உலகிற்கு ஆதாரமானவனும், உலகத்தைப் படைத்து அழிப்பவனும், உலகின் குருவும் ஆகிய விஷ்ணுவைத் தவிர்த்து வேறு தெய்வத்தை வணங்குவானாக (அதாவது மற்ற தெய்வங்களை வணங்குதலே தண்டனை என்று கருத்து) - என்றது காண்க. மேலும் இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (12-77) - யார் ஒருவன் தாமரைக் கிழங்கைத் திருடுகிறானோ (அவனுக்கான தண்டனை என்னவென்றால்) அவன், ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் தர்மங்களைச் செய்யாதவனும், அந்தத் தர்மங்களை எண்ணாதவனும், தீய தர்மங்களைச் செய்யும் ஸ்வபாவம் கொண்டவனாகவும் ஆகக்கடவன் - என்றதும் காண்க. அந்நயகீர்த்தநம் (மற்ற தேவதைகளைக் குறித்துப் பேசுதல்) என்பது செய்யத்தகாத ஒன்று என்பதை முதல் திருவந்தாதி (11) - வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது - என்னுடைய வாய் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர யாரையும் புகழ்ந்து பேசாது - என்றும், திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம் - ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு யாரையும் துதித்தல் தகாது - என்றும் கூறப்பட்டது. அந்நயசிந்தநம் (மற்ற தேவதைகளை எண்ணுதல்) என்பது செய்யத்தகாத ஒன்று என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- திருவாய்மொழி (7-10-10) - சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் - திருவாறன்விளையில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எதிலும் புத்தி செய்யாத எனது ஸ்வபாவத்தை அவன் அறிவான்.
- பெரியதிருமொழி (8-10-2) - வருதேவர் மற்றுளரென்று என் மனத்து இறையும் கருதேன் - “நானே அண்டத்தக்கவன்” என்று கூறிக்கொண்டு வருகிற தெய்வம் வேறு ஒன்று உள்ளது என்று என் மனதால் சிறிதும் எண்ணமாட்டேன்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 83)

263. ப்ரதிகூலராகிறார் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்தரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தர நிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

அவதாரிகை - ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக திநசர்யையிற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, ததந்தரம் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச் சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னாரென்னுமிட மருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சூர்ணை 243ல் கூறப்பட்ட தினசர்யையில் அருளிச்செய்த பழகுவதற்கு ஏற்றவர்களான அநுகூலர்களின் இலக்கணம் என்ன என்பதையும், அவர்களுடன் பழகுவதால் ஏற்படும் நன்மையையும் அருளிச்செய்தார். அடுத்து அதே சூர்ணையில் பழகக்கூடாதவர்கள் என்று கூறப்பட்ட ப்ரதிகூலர் என்பவர்கள் யார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது, ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிற ரென்றபடி. (தேஹாத்ம அபிமாநிகளாகிறார்) - இத்யாதி. (தேஹாத்ம அபிமாநிகளாகிறார்) காண்கிற தேஹத்துக் கவ்ருகு ஓராத்மா வுண்டென்றறியாதே தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப் பண்ணி அத்தையே யாத்மாவாக வபிமாநித்திருக்குமவர்கள்.

(ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - தேஹாதிரித்தமான வாத்தம் வஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அதைத் தனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக்கிசையாதவர்கள். (அந்யசேஷபூதராகிறார்) - சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அதை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள். (உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்) - ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடையராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த சரணாகதி என்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜந பரராகிறார்) - ப்ராப்தசேஷி சரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிறுக்கச் செய்தே தாங்கள் பற்றின பற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்துமிருக்கிறவர்கள். இப்படியிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாஷ்டரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரித்ததையும், ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சதுர்த்தியாலே - பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாஷ்டரத்தாலே -ததநந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணத்வத்தையும், சரம பதத்தாலே - அநந்ய போக்யத்வத்தையும் தர்சித்திருக்க மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

விளக்கம் - (ப்ரதிகூலராகிறார்) - ஞானம், பக்தி போன்றவற்றை அழிப்பவர்கள் என்பதால் பழகுவதற்கு ஏற்றவர்கள் அல்லர் என்று சூர்ணை 243ல் கூறப்பட்ட ப்ரதிகூலர்கள். (தேஹாதம் அபிமாநிகளாகிறார்) - நாம் கண்களால் காணக் கூடியதான இந்தச் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஓர் ஆத்மா உண்டு என்பதை அறியாமல், இந்தச் சரீரமே ஆத்மா என்று எண்ணியுள்ளவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஓர் ஆத்மா உண்டு என்பதை அறிந்துள்ளபோதிலும், “இந்த ஆத்மா எனக்கே உரியது, அது மற்ற யாருக்கும் வசப்படுவதை ஏற்க இயலாது”, என்று இருப்பார்கள் (அந்யசேஷபூதராகிறார்) - ஆத்மாவானது ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டது என்று அறிந்துள்ளபோதிலும், அதனை ஸர்வேச்வரன் தவிர வேறு வஸ்துக்களுக்கு அடிமைப்பட்டது என்று எண்ணுபவர்கள். (உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்) - “நம்மால் அடையத்தக்கவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ஆவான், நாம் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்று அறிந்துள்ளபோதிலும், அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய திருவடிகளில் சரணாகதி செய்வது மட்டுமே என்று அறியாமல், கர்மம் போன்ற

உபாயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜந பரராகிறார்) – தங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை மட்டுமே உபாயம் என்று உணர்ந்து, அதனையே சரணாகதி செய்தபோதிலும், தாங்கள் செய்த ப்ரபத்தி என்பதையே உபாயமாக நினைத்தும், புருஷார்த்தமாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பது தங்களுக்கு இனிமையாக உள்ளது என்று எண்ணியும் உள்ளவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் – “ஓம்” என்னும் ப்ரணவத்தில் உள்ள மூன்றாவது எழுத்தான – “ம” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவானது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானது என்பதையும், முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் ஏறிக் கழிந்த நான்காம் வேற்றுமை மூலம் ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டது என்பதையும், நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் மூலம் ஆத்மா ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டது என்பதையும், இறுதியாக உள்ள “நாராயணாய” என்ற பதம் மூலம் ஆத்மாவானது ஸர்வேச்வரனால் மட்டுமே இனிமையாக அனுபவிக்கத்தக்கது என்பதையும் அறிந்தவர்களான அதிகாரிகளுக்கு முரண்பட்டவர்கள் ஆவர்.

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கக்காக இவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிபந்தநமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர்கள் மெய்யான ஞானத்திற்கு விரோதமான தன்மை கொண்டவர்கள் என்பதை விளக்குவதற்காக, இவர்களுக்கு (ப்ரதிகூலர்களுக்கு) வேண்டப்பட்டவர்கள் போன்ற பலவும் வெவ்வேறு விதமாக உள்ளதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உத்தேச்யராகிறார்) ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார் - இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமத ப்ரதரானவர்கள். (உபாயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள் . (உபேயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) – தத்தத்விப்ரதிபத்த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

விளக்கம் - (உத்தேச்யராகிறார்) - கடந்த சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தினுடைய இறுதியில் உரைக்கப்பட்ட ப்ரதிகூலர்களால் விரும்பப்படுபவர்கள். அவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிப்பவர்கள் என்று கருத்து. (உபாயங்களாவன) - அவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிக்கவல்ல சாதனங்கள். (உபேயங்களாவன) - அவர்கள் அடைய விரும்பும் பலன்கள். இவை அனைத்தும் அவரவர்களின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப வெவ்வேறாகக் காணப்படும்.

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம்; அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிக்கள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனென்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்விகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

அவதாரிகை - அது தன்னையடையே யுபபாதிக்கிறார் மேல் (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறியதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தேஹத்தையே தானாக வபிமாநித்திருக்குமவர்களுக்குத்தேச்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டு போரும் மநுஷ்யர்; அபிமத ஸித்திக்குபாயம், ஸுவர்ணாதியான தநம்; அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்திலுண்டான ஸ்தர்யந்ந பாநாதி விஷயாநுபவம்.

விளக்கம் - (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிகபோகம்) - சரீரத்தையே ஆத்மா

என்று எண்ணியபடி உள்ளவர்களால் விரும்பப்படுகிறவர்கள் யார் என்றால் சரீரத்திற்குத் தாரகமாக உள்ள சோறு, போஷகமாக உள்ள தண்ணீர், இன்பமாக உள்ள வெற்றிலை போன்றவற்றை எப்போதும் எண்ணியபடியே தங்கள் சரீரத்தை நன்றாக வளர்ந்துக் கொள்பவர்கள் ஆவர். இவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிக்கவல்லது எதுவென்றால் தங்கம் போன்ற செல்வங்கள் ஆகும். இவர்கள் அடைய விரும்பும் பேறு என்னவென்றால் இந்த உலகில் உள்ள பெண்கள், சோறு, தண்ணீர் போன்றவையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - தேஹாதிரித்தனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உளன்; அவன்றான் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தனாயிருக்க மென்கிற மாத்ரத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே யறிந்து, தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்குத்தேச்யர், அநுஷ்டித்த ஸாதந்த்ருக் கநுகுணமாக ஸ்வர்காத் யாமுஷ்டிக போகங்களைக் கொடுக்கும் அக்நீந்த்ராத் தேவதைகள்; உபாயம் “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத” இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாத் கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம், ஐஹிக போகாத் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத் யநுபவம்;

விளக்கம் - (ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காத் போகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காத் போகம்) - இவர்கள் யார் என்றால், “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா என்று ஒருவன் உள்ளான். அவன் அறிபவனாகவும் செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளவனாகவும், அனைத்தையும் அநுபவிப்பனாகவும் உள்ளான்”, என்பதைச் சாஸ்த்ரங்களின் மூலம் தெளிவாக அறிந்துள்ளபோதிலும், தாங்கள் யாருக்கும் வசப்படாத ஸ்வதந்த்ரமானவர்கள் என்று எண்ணியிருப்பவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு உத்தேச்யர் யார் என்றால் - செய்யப்பட்ட உபாயங்களுக்கு ஏற்ற பலன்களான ஸ்வர்க்கம் உள்ளிட்ட மேலுலக இன்பமான பயன்களை அளிக்கின்ற அக்னி, இந்திரன் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளது எது என்றால், ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற யாகங்களை இயற்றவேண்டும் - என்னும் வாக்கியங்களால் கூறப்படும் பலனை எண்ணியபடி கூடிய யாகம் போன்றவற்றை இயற்றுதலே ஆகும்.

இவர்களுக்கு உபேயம் எது என்றால் - இந்த உலகில் உள்ள இன்பங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றின் அனுபவம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஜகத்து தைவாதீநமென்னுமத்தை சாஸ்த்ரங்களிற் கேட்கையாலே சேஷ்வத்தை யிசைந்து வைத்தே அத்தை பரதேவதா பர்யந்தமாகப் போகவறியாதே, ஆபாத ப்ரதீதி ஸித்தங்களிலே, ஒன்றைப் பற்றி நிற்குமந்ய சேஷ்பூதர்க் குத்தேச்யர் ஜகத் ஸர்காதி கர்த்ருதயா பரத்வ புத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிக்கள்; உபேயம் துராராதரானவர்கள் பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாச்ரயணம்; உபேயம் அவர்களோடு ஸமாநபோகனாகையாகிற ஸாயுஜ்யம்; “ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யா விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதாதத்ர போகஸ்ய தாரதமய விஹீநதா” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (அந்யசேஷ்பூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிக்கள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்) - இந்த உலகமானது அனைத்து பலன்களையும் தேவர்களிடமிருந்தே பெறுகிறது என்பதை மட்டும் சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தெரிந்து கொண்டு, ஆத்மாவானது அப்படிப்பட்ட தேவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டது என்று அறிகின்றனர். ஆயினும் அந்தத் தேவர்களின் அந்தராத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே, அந்தத் தேவர்கள் மூலம் தங்களுக்குப் பலன் கொடுக்கிறான் என்று அறிந்து கொள்ளாமல், அந்தத் தேவர்களையே தங்களுடைய தெய்வங்களாகக் கொள்பவர்கள் அந்யசேஷ்பூதர் ஆவர். இவர்களுக்கு உத்தேச்யர் யார் என்றால் - இந்த உலகைப் படைத்தல், அழித்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்வதனால் அவர்களே பரம்பொருள் என்று பலராலும் தவறாக எண்ணத்தக்கவர்களாக உள்ள நான்முகன், சிவன் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு ஏற்ற உபாயம் எது என்றால் - எளிதாக ஆராதிக்க இயலாமல், மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆராதிக்க வேண்டியவர்களான இந்தத் தேவர்கள் விஷயத்தில் செய்யும் ஆராதனம் ஆகும். இவர்களுக்கு ஏற்ற உபேயம் எதுவென்றால் - தேவர்களுக்கு ஒத்த இன்பத்தை அடைவதான ஸாயுஜ்யம் ஆகும். ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யா விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதாதத்ர போகஸ்ய தாரதமய விஹீநதா - மோக்ஷத்தில் ஜீவன் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவராலும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் சமமாக உள்ளதே ஸாயுஜ்யம்

எனப்படும்; அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களை அனுபவிக்கும்போது ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி இருப்பதே ஸார்ஷ்டிதா எனப்படும் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹ சேஷமென்னுமித்தை வேதாந்த முகேந அறிந்து வைத்தே அபிமத லாபத்துக் கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உப்பாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான வீச்வரன். இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம்; ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் அவை கர்மாநுஷ்ட்டாநம் தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனான வவனே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்ததானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே யுத்தேச்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ள வேணும். உபாயம், தனித்தனி மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்கள்; இவை தனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில் ஓரொன்றுக்கு மற்றை யவையிரண்டும் அங்கமாயிருக்கும். “ஜ்ஞாந பக்தியந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே, கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு; கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரய” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்த மர்யாதையாலே கர்ம ஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், ததங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். உபேயம் “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்திர் ஏகாந்தாத்யந்திகீ மதா” இத்யாதி ச்ருத் யுபப்ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம். இந்த ச்லோகத்தில் “பகவத் ப்ராப்தி:” என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவினே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்) - ஆத்மஸ்வரூபம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது என்பதை

வேதாந்தங்கள் மூலம் அறிந்துள்ள போதிலும், தாங்கள் விரும்பும் பலனைப் பெறுவதற்கு அவனைப் பற்றவேண்டும் என்று அறியாமல், கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்களைப் பற்றுபவர்கள் உபாயாந்தர நிஷ்டர்கள் ஆவர். அவர்களுக்கு உத்தேசியர் யார் என்றால் – அக்னி, இந்திரன் போன்ற அனைத்து தேவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ஆவான். இத்தகைய நிலை கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்குப் பொருந்தும். ஆனால் ஞானம் மற்றும் பக்தி யோகங்களைக் கைக்கொண்டவர்களுக்கு இது பொருந்தாதே என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றிலும் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியே உபாஸிக்கத்தக்கது என்றுள்ளது; இப்படியாக உள்ள இவை இரண்டும் கர்மயோகத்தின் அடிப்படையில்தான் உள்ளன; ஆகவே கர்மங்கள் மூலம் ஆராதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனே, தனக்கான விக்ரஹத்துடன் கூடிய தன்மையை நமக்கு வெளிப்படுத்தினான் என்ற எண்ணம், ஞானம் மற்றும் பக்தியோகங்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு எழுவது இயல்பே ஆகும். எனவே இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும், தேவர்களின் அந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரனே உத்தேசியன் என்றே கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்கான உபாயம் எவை என்றால் – சாஸ்த்ரங்களில் தனித்தனியே உரைக்கப்படும் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவையே ஆகும். இவை தனித்தனியே உபாயங்களாக நிற்கும்போது மற்ற இரண்டும் அதன் அங்கங்களாகின்றன; கர்மயோகத்திற்கு மற்ற இரண்டும் அங்கங்கள் என்பது போன்று கொள்க. ஜ்ஞாந பக்தியந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே, கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு; கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ய - ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றுடன் கூடிய கர்மயோகமே ஜனகர் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது; கர்மம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஞானயோகமே ஜடபரதன் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது; கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய பக்தியோகமே ப்ரஹ்லாதன் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது – என்றது காண்க. அல்லது “கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்” என்று சூர்ணையில் உள்ளதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டது போன்று கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை மூலம் ஏற்படுகின்ற பக்தியோகம் என்பதே இவர்களுக்கு உபாயமாக உள்ளது; இதற்கு அங்கமாக உள்ள கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய

இரண்டும் இங்கு அமுக்கியமாக உரைக்கப்பட்டன எனலாம். இவர்களுக்கான உபேயம் எது என்றால் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவமே ஆகும். இதனை மேலும் விவரிக்கிறார். தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் பரமாத்மாவுடன் அனுபவிக்கிறான் - என்றுள்ள ச்ருதி வரிகள்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்திர் ஏகாந்தாத்யந்திகீ மதா - தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாத ஆனந்தத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையதாகவும், சுகமாக உள்ளதையே வடிவமாகக் கொண்டதாகவும், துன்பங்கள் ஏதும் அற்றதாகவும், என்றும் உள்ளதாகவும் இருக்கும் பரமாத்மாவை அடைதலே ஸம்ஸாரம் என்ற நோய்க்கு மருந்து - எனப்படும் வரிகள் - இப்படியாக உள்ள ச்ருதி மற்றும் புராணங்களால் விவரிக்கப்படும் எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்பதையே வடிவாக உடைய ஸர்வேச்வரனை அனுபவிப்பதே இவர்களுடைய உபேயமாக உள்ளது. மேலே கூறப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ச்லோகத்தில் உள்ள “பகவத் ப்ராப்தி:” என்ற பதத்திற்கு “ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம்” என்றே நம்முடைய பூர்வர்கள் தங்களுடைய க்ரந்தங்களில் அருளிச்செய்தனர் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - கர்மாத்யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வ புத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்தியா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன்; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைத்து தான் பற்றின பற்று; உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

விளக்கம் - ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனென்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்விகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம் - கர்மயோகம் போன்ற மூன்றும் கைக்கொள்வதற்கு மிகவும் கடினம் என்று

உணர்ந்து, அவற்றைக் கைவிட்டு, செய்வதற்கு மிகவும் சுலபம் என்று அறிந்ததால், ப்ரபத்தி உபாயத்தில் ஈடுபட்டவர்களே ஸ்வப்ரயோஜநபரர் ஆவர். இவர்கள் திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு ஏற்ற உத்தேச்யன் யார் என்றால் - தங்களுடைய மனதால் எந்த ஒரு வஸ்துவைத் தனது திருமேனியாக எண்ணி ஆராதிக்கிறார்களோ, அந்த வஸ்துவையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு, அந்த விக்ரஹத்தையே தனக்கு ஏற்றதாக ஆதரம் செய்து, ஆராதிக்க மிகவும் சுலபமாக உள்ள அர்ச்சாவதார ஸர்வேச்வரன் ஆவான். இவர்களுக்கான உபாயம் எது என்றால் - தங்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கியும், விருப்பம் உள்ளதை அடையும்படியும் செய்விக்கின்ற உபாயம் என்று தாங்கள் எண்ணி அடைந்த பற்றுதலே ஆகும். இவர்களுக்கான உபேயம் எது என்றால் - தங்களுடைய உகப்புக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 93)

1-8-9 சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்

எங்கும் தானாய் நங்கள் நாதனே

பொருள் - அனைத்து இடங்களிலும் தன்னுடைய அவதாரங்கள் காரணமாக, மிகவும் அருகில் உள்ளவனாகவே இருக்கின்ற நம்முடைய ஸர்வேச்வரன் தனது அழகான திருக்கரங்களில் சங்கு மற்றும் சக்கரம் ஆகியவற்றைத் தரித்துள்ளான்.

அவதாரிகை - இப்படி அவதரிக்குமிடத்தில் ஐச்வரமான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக அவன் அவதாரம் செய்யும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடையாளம் இவை என்று திகழ்கின்றதான அடையாளங்களுடனேயே அவதரிக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்) சிலரை வரீகரிக்க நினைத்தவர்கள், கையில் மருந்து கொண்டு திரியுமாப்போலே, அவதாரங்கள்தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிக்கும். திவ்யாயுதங்கள் எல்லாம் அவதாரங்களிலும் உண்டோ? என்னில், எங்கும் உண்டு; ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்கர் அபேக்ஷித தசையிலே

முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவர்கள்; அது போலே தோற்றாதேயும் நிற்பர்கள். “கூரராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்னும் இவர்களுக்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது. (சங்குச் சக்கரம்) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் கையிலே திவ்யாயுதங்களை தரித்தான். (எங்கும் தானாய்) தேவமநுஷ்யாதி பேதங்கள்தோறும் தான் வந்து அவதரித்து உளனாய். அன்றிக்கே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, தம்மை விஷயீகரிகைக்காக வ்யாபித்தபடியைச் சொல்லுதல். (நங்கள் நாதனே) நம்மை எழுதிக் கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக.

விளக்கம் - (சங்குச்சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்) - ஒரு சிலரை வசீகரம் செய்ய எண்ணுபவர்கள் தங்கள் கைகளில் மாயமருந்துகள் கொண்டு அலைவது போன்று, இவன் தனது ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும் திவ்யமான ஆயுதங்களுடனேயே அவதரிக்கிறான். அனைத்து அவதாரங்களிலும் இத்தகைய ஆயுதங்கள் கொண்டுள்ளானோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அரசர்கள் நகரசோதனைக்காக மாறுவேடம் பூண்டு இரவில் செல்வது உண்டு. அந்த நேரத்தில் அரசனின் அந்தரங்கமான ஊழியர்களும் மாறுவேடம் இட்டுத்திரிவர். ஆனால் அவர்கள் அரசனின் அருகில் இருக்கமாட்டார்கள். என்றாலும் அரசன் விரும்பியவுடன் சட்டென்று அங்கு வந்து நிற்பர். அது போன்றே அவதாரங்களில் இவனுடைய ஆயுதங்கள் மறைந்து நிற்கும், தேவைப்பட்டால் வெளிப்படும் என்கிறார். திருவாய்மொழி (6-9-1) - கூரராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய் - அடியார்களின் விரோதிகளை அழிக்கும்போது கூர்மையான திருச்சக்கரமும், அடியார்களுக்கு இன்பமாக உள்ள பரிசுத்தமான நிறம் கொண்ட பாஞ்சஜந்யத்தையும் கொண்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அல்லவோ உள்ளான்? (சங்குச் சக்கரம்) - இவன் வெறும் திருக்கரங்களுடன் காட்சி அளிக்கும்போதே கண் எச்சில் பட்டுவிடக்கூடாது என்று ஆரத்தி எடுக்கலாம்படி உள்ளான், ஆனால் இப்போது அந்த அழகுடன் திவ்யாயுதங்களின் அழகும் சேர்ந்துள்ளது என்கிறார். (எங்கும் தானாய்) - தேவர்கள், மனிதர்கள் என்றுள்ள வேறுபாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் தான் வந்து அவதரித்தான். அல்லது ஒருவனைப் பிடிப்பதற்காக ஊரையே சுற்றி வளைப்பது போன்று, ஆழ்வாராகிய தான் ஒருவனைப் பற்றுவதற்காக அனைத்து அவதாரங்கள் மூலம் எங்கும் வ்யாபித்தான் என்று

உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம். (நங்கள் நாதனே) – நம்மைத் தனக்கு என்று அடிமையாக்கிக் கொள்வதையே அவதாரங்களின் பலன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரன்.

1-8-10 நாதன் ஞாலங்கொள் பாதன் என்னம்மான்

ஓதம்போல் கிளர் வேத நீரனே

பொருள் – அனைவருக்கும் இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ளான்; அப்படிப்பட்ட எஜமானத் தன்மையை நிலைநாட்டும்விதமாக, அனைத்து உலகிலும் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வும் ஆராயாமல் எங்கும் பரந்து தனது திருவடியை தரிவிக்காமனாக நின்று வைத்தான். இதனால் எனக்கு எஜமானன்; ஸமுத்திரம் போன்று கிளர்ந்து எழுகின்ற வேதங்கள் முலம் கூறப்படும் நீர்மையை உடையவன்.

அவதாரிகை - அவன் நீர்மையைப் பேசப்புகு, “நம்மால் பேசப்போமோ? கடல் கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய நீர்மையைப் பேச முற்படுகிறார். சட்டென்று தனது திருவுள்ளத்தில், “இவனது நீர்மை குறித்து நம்மால் பேசி முடிக்கமுடியுமோ? இதனை, கடல் பொங்கி எழுவது போன்றுள்ள வேதங்கள் அல்லவோ பேசவேண்டும்?”, என்கிறார்

வ்யாக்யானம் - (நாதன்) ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஞாலங்கொள் பாதன்) வசிஷ்ட சண்டாள விபாக ரஹிதமாக எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன். (என் அம்மான்) இம்மேன்மையையும், நீர்மையையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹம் ஆக்கினவன். அதவா, (நாதன்) முதற்பாட்டில் சொன்ன சேஷத்வத்தை உடையவன். (ஞாலங்கொள் பாதன்) இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதார ஸௌலப்பயத்தை உடையவன். (என் அம்மான்) எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமை கொண்டவன். மூன்றாம்பாட்டில் “கண்ணாவான்” என்றத்தை நினைக்கிறார். (ஓதம் இத்யாதி) இவனுடைய இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது கடல் கிளர்ந்தாற் போலே கிளராநின்றுள்ள

வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன். நீர்மையாவது ஆர்ஜவகுணம்.

விளக்கம் - (நாதன்) - அனைவரையும் நியமிப்பவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) - வசிஷ்டன், சண்டாளன் என்று எந்தவிதமான வேறுபாடுகளையும் எண்ணாமல் அனைவரது தலைகளிலும் தனது திருவடிகளை ஒரே போன்று பரப்பியவன். (என் அம்மான்) - இப்படி அனைத்தையும் நியமிக்கவல்ல மேன்மை மற்றும் அனைவரையும் கைக்கொண்ட நீர்மை ஆகியவை மூலம் என்னைத் தனக்கு மட்டுமே உரிமை என்று ஆக்கிக் கொண்டான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். (நாதன்) - முதற்பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி எஜமானத்தன்மை கொண்டவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) - இரண்டாம் பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி அவதாரங்கள் என்னும் ஸௌலப்யம் கொண்டவன். (என் அம்மான்) - எனக்கு எளிதில் அடையலாம்படியாகத் திருமலையில் நின்று என்னை அடிமை கொண்டவன். (ஓதம் இத்யாதி) இவனுடைய இத்தகைய உயர்ந்த நிலைகள் குறித்து உரைக்கும்போது, கடல் பொங்கி எழுவது போன்று நிற்கும் வேதங்கள் மூலம் உரைக்கப்படும் நீர்மை உடையவன்.

1-8-11 நீர்புரைவண்ணன் சீர்சடகோபன்

நேர்தல் ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே

பொருள் - நீரின் தன்மையை ஒத்துள்ள தன்மை கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தைக் குறித்து நம்மாழ்வார் இந்தப் பாசுரங்களை அருளிச்செய்தார். ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்து பாசுரங்கள், ஆராய்ந்து அறியத்தக்கவை ஆகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து திருவாய்மொழிகளிலும், இந்தத் திருவாய்மொழியானது அவனுடைய ஆர்ஜவத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்ட பத்தாகும் என்று கூறி முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நீர்புரை வண்ணன்) ஆக இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஆர்ஜவகுணமாயிற்று. நீரோடு ஒத்த ஸ்வபாவத்தை உடையவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தையாயிற்று சொல்லிற்று. ஆர்ஜவகுணமாவது - ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வையனாகை. (சடகோபன் நேர்தல்) இவைதான், இவ்வர்த்தத்தைக் கடக்க நின்று ஒருவன் கவி பாடுகையன்றிக்கே, இவ்வார்ஜவகுணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவை. (ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே) ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஓர்ந்து அருளிச் செய்யப்பட்டவை. அதாவது ஸம்ஸாரிகளுடைய செவ்வைக் கேட்டையநுஸந்தித்து அத்தால் இழக்க வேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச் செய்யப்பட்டவை. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஓரப்படுமவை என்னுதல். “ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (நீர்புரை வண்ணன்) - இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆர்ஜவகுணம் உரைக்கப்பட்டது. நீரின் தன்மையை ஒத்த குணத்தைக் கொண்டவனின் ஆர்ஜவகுணம் உரைக்கப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட ஆர்ஜவகுணம் என்பது என்ன? ஸம்ஸாரிகள் ஒதுங்கியபடியே சென்ற வழியே தனக்குச் செல்வதற்கு ஏற்ற வழி என்றுள்ள ஸ்வபாவம் ஆகும். (சடகோபன் நேர்தல்) - இந்தப் பாசுரங்கள், இப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தை உணராமல் நிற்கும் ஒருவன் கூறியது அல்ல, இந்த ஆர்ஜவகுணத்தில் சிக்குண்ட ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவை ஆகும். (ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே) - ஆயிரம் பாசுரங்களில் ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்டவை. ஸம்ஸாரிகளின் தன்மை இழப்பைக் கண்டு தானும் அவர்கள் போன்று ஆகிவிடாதபடி, ஸர்வேச்வரனின் ஆர்ஜவகுணத்தை எண்ணி அருளிச் செய்யப்பட்டவை ஆகும். “ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல்” என்று வரிசைப்படுத்துக.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், நித்யவிபூதியிலுள்ளரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்கிறார். இரண்டாம் பாட்டில், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார். மூன்றாம் பாட்டில் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச்செய்தார். நாலாம் பாட்டில், அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்தார். அஞ்சாம் பாட்டில், “நான் அவன் குணங்களை விரும்புமாபோலே அவனும் என் தேஹத்தை விரும்பாநின்றான்” என்றார். ஆறாம் பாட்டில், “என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடைய ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டான்”, என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினான்”, என்றார். எட்டாம் பாட்டில், “என்னைச் சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லை”, என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள் தோறும் தன் ஐச்வர்யத்தோடே வந்து அவதரித்தான்”, என்றார். பத்தாம் பாட்டில், “அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேணும்”, என்றார். நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்போதும் ஒக்க அநுஸந்திக்கபடும்”, என்றார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் நித்யஸூரிகளுடன் செம்மையுடன் பழகும் தன்மையை உரைத்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடன் செம்மையுடன் பழகுவதை உரைத்தார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் அந்த உலகில் உள்ளவர்கள், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்க எண்ணி திருமலையில் நின்றதை உரைத்தார். நான்காம் பாசுரத்தில் இவனுடைய இப்படிப்பட்ட ஆர்ஜவகுணம் தன் விஷயத்தில் வெளிப்பட்டதைக் கூறினார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், தான் அவனுடைய குணங்களை விரும்புவது போன்று, அவன் தனது சரீரத்தை விரும்பியபடி உள்ளதைக் காண்பித்தார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “எனது சரீரம் மட்டும் அல்லாமல், ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டான்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் - தனக்கு மிகவும் விரும்பமான பரமபதத்தின் மீது அவன் கொள்ளும் ஈடுபாட்டை என் மீதும் கொண்டான் - என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில் - என்னைக் காரணம் காண்பித்து

அவன் எடுத்த அவதாரங்களுக்கு எல்லையே இல்லை - என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் - இப்படியாக உள்ள அனைத்து அவதாரங்களிலும் அவன் தனது ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்பது சற்றும் குறையாமல் வந்தான் - என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் - அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பற்றி வேதங்கள் மட்டுமே முற்றிலும் கூற இயலும் - என்றார். இறுதியாக - இந்தத் திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளால் எப்போதும் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும் - என்றார்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 57)

54. வீசும் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணாடு நுங்கட்கெளிது

பேசும்படியன்ன பேசியும் போவது, நெய்தொடுவுண்

டேசும்படியன்ன செய்யுமெம்மீசர் விண்ணோர்பிரானார்

மாசின்மலரடிக் கீழ், எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே.

பொருள் - திருவாய்ப்பாடியில் நெய்யைக் களவு செய்து உண்ட காரணத்தினால் அனைவரும் கூடி நின்று ஏசும்படியான செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தவனும், நம் அனைவரையும் நியமிப்பவனும், நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய தோஷம் அற்றதான மலர் போன்ற மென்மையான திருவடிகளின் கீழ் எங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும் சாமர்த்தியம் நிறைந்த வண்டுகளே! காற்றை ஏற்படுத்துகின்ற பரந்த சிறகுகள் கொண்டு பறக்கிறீர்கள்! ஆகவே உங்களுக்கு அவன் வசிக்கின்ற பரமபதம் என்பது அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமாகவே இருக்கும். நீங்கள் அங்கு சென்று அங்குள்ளவர்களிடம் கூறுகின்ற சொற்களை எங்களிடமும் சொல்லி விட்டுச் செல்வீர்களாக.

அவதாரிகை - “நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசமினே” என்றாளே. வீசவேண்டிற்றில்லை, இவளுடைய உக்திமாத்ரத்திலே யுணர்த்தாள். உறங்கினபோது பசி பொறுக்கலாம்; உணர்ந்தால் ஜீவித்தல்லது

நிற்கவொண்ணாதிநே. மோஹந்தானே நன்றாம்படியாயிருந்தது. இனியங்கு நின்றுமோராள் வந்து தரித்தல் இங்கு நின்றும் ஆள்விட்டு வரவுபார்த்திருந்து தரித்தல் செய்யவேண்டும்படியாயிற்று. இங்கு நின்றும் ஒருவர் வரக்கண்டதில்லை; தன் பரிகரத்தில் கால்நடை தருவாரில்லையாயிற்று; இனித்தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற வண்டுகளைத் தூதுவிடுகின்றாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசமினே” என்று அந்த வழியே சென்ற ஒருவள் உரைத்தாள். ஆனால் அவ்விதம் எதனையும் செய்யவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை; இவளுடைய பேச்சு மற்றும் செய்கை ஆகியவற்றிலேயே உணரலாம்படி உள்ளது. ஒருவனுக்குக் கடுமையான பசி ஏற்படுகிறது என்றால் அவன் உறங்கிவிடும்போது அந்தப் பசியை அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலும்; ஆனால் கண்விழித்த பின்னர் உணவு உட்கொள்ளாமல் பொறுக்க இயலாது அல்லவோ? இது போன்று இவள் கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி மயங்கி நின்றால் நல்லதாகவே இருந்தது; அவனைச் சற்றே மறந்திருந்தாள். ஆனால் இப்போது கண் விழித்த பின்னர் அவன் உள்ள இடத்திலிருந்து யாரேனும் ஒருவரைக் கண்டால் மட்டுமே உயிர் தரித்தல், இங்கிருந்து யாரேனும் ஒருவரை அங்கு அனுப்பி அவன் வருவானோ என்று பார்த்து வரச்செய்தல் போன்றவற்றைச் செய்தால் மட்டுமே உயிர் தரிக்க இயலும் என்றானது. அங்கிருந்து யாரும் வருவதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே இவள் தன்பக்கம் வசிக்கின்ற வண்டுகள் சிலவற்றைத் தூது விடுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வீசும்சிறகால்) வீசுகையாவது - அசைந்து வருகையைச் சொல்லுதல், வேகத்தைச் சொல்லுதல், பரந்திருக்கையைச் சொல்லுதல்; (சிறகால் பறத்தீர்) தனக்குச் சிறகுமின்றியே கால் கொண்டாயிற்று நடப்பது; அது தானுமிட்டகாலிட்டகையாயிநே தானிருக்கிறது. (விண்ணாடுநுங்கட்கெளிது) பூமியைவிட்டு அந்தரிஷுத்தே கிளம்பினபோதே பரமபதத்துக்குப் போகைக்குடலாக இவ்வளவு போயிற்றின வென்றிருக்கிறாள். பரமபதமாகில் மேலேயென்றிநே யிவளிருப்பது. “மேலுலகங்களின் மீது போய்” இத்யாதி. (நுங்கட்கெளிது) இனியுங்களுக்குத் தோள் தீண்டியிநேயது; எங்களுக்கேயிநே அவ்விடமரிது. கால்நடை தந்து போவாரெல்லாரும் போவது பரமபதத்துகே

யென்றிருக்கிறாள். (பேசும்படியன்ன பேசியும் போவது) அங்கு போனால் சொல்லும் பாசுரத்தை அப்படியே யென் முன்னையொருகால் சொல்லிப்போகவேணும்.

விளக்கம் - (வீசும்சிறகால்) - வீசுகை என்றால் அசைந்து வருதல், வேகம், எங்கும் பறந்து காணப்படுதல் ஆகியவற்றை உரைப்பதாகும். (சிறகால் பறத்தீர்) - தனக்குச் சிறகு இல்லாமையால் கால் கொண்டு நடக்கும்படி ஆனது; அதனால்தான் அவனை எண்ணி மயங்கி திருவாய்மொழி (7-2-4) - இட்டகால் இட்டகை - யாரேனும் தன்னை அப்படியே கொண்டு வந்து கிடத்தும்படி நிலை ஆனது - என்கிறாள். ((விண்ணாடுநுங்கட்கெளிது) - சாதாரண வண்டுகளால் பரமபதம்வரை பறந்து செல்ல இயலுமா என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவை பூமியை விட்டு ஆகாயத்தில் பறக்கத் தொடங்கிய உடனேயே, “பரமபதத்திற்குச் செல்ல இவை தயாராகப் புறப்பட்டன”, என்று இவள் எண்ணுகிறாள். அதாவது அவை பரமபதம் முடிய செல்லும் சாமர்த்தியம் கொண்டவை என்றே எண்ணுகிறாள். பரமபதம் மேலே உள்ளது என்றே இவள் எண்ணுகிறாள். எப்படி? நாச்சியார் திருமொழி (10-2) - மேலுலகங்களின் மீது போய் - என்று கூறப்பட்டது காண்க. (நுங்கட்கெளிது) - உங்களுக்கு எளிதில் அடையலாம்படியாக உள்ளதாகப் பரமபதம் இருக்கிறது; எங்களுக்கு அல்லவோ அங்கு செல்வது கடினம் ஆகும்! அதாவது பறந்து செல்வது அனைத்தும் செல்லும் இடம் பரமபதமே என்று உள்ளாள். (பேசும்படியன்ன பேசியும் போவது) - நீங்கள் அங்கு சென்றவுடன், அவனுடனும் அங்குள்ளவர்களுடனும் என்ன பேசுவீர்கள் என்பதை, இப்போது இங்கு என் முன்பாக உரைத்துவிட்டுச் செல்வீர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (நெய் தொடு வித்யாதி) “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” யாயிருந்து வைத்து, பூமியிலே வந்தவரித்துத் தன்பக்கல் ஆசாலேசமுடையாருடைய ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானாய், அதுதான் நேர்கொடு நேர் கிடையாமையாலே களவு கண்டமுது செய்து, தன்னை உகவாத சிசுபாலாதிக ளேசும்படியிருக்கிறவர். (எம்மீசர்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையாலும் ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானாயிருக்கிற சீலாதிசயத்தாலுமாக வென்னை யநந்யார்ஹை யாக்கினவர்; (மாசின் மலரடி)

மாசில்லாத மலரடி. இதுக்கு முன்பு சிலர் தூதுவிடத் தான் பிற்பாடனாயிருக்கும் மாசில்லையாயிற்று. இத்தலை தூதுவிடிலும் அங்கு நின்றும் வந்தார்கள் வாயிலே வார்த்தை சொல்லிவிடுமத்தனையிறே.

விளக்கம் - (நெய் தொடு வித்யாதி) - அயர்வறும் அமரர்களின் அதிபதியாக அவன் உள்ள போதிலும், இந்தப் பூமியில் வந்து அவதரித்தான்; தன்னிடம் மிகுந்த ப்ரீதி கொண்டிருந்த இடைப்பெண்களின் கரங்கள் பட்ட நெய், வெண்ணெய், பால், தயிர் போன்றவை மட்டுமே தான் உயிர் வாழ உதவும் பொருள்கள் என்று கொண்டான்; அவை அவனுக்கு எளிதாகக் கிட்டாத காரணத்தால் அவற்றைக் களவு செய்து உண்டான்; இது போன்ற லீலைகளை ரசிக்கத் தெரியாத சிசுபாலன் போன்றவர்களால் பழிக்கப்பட்டவனாக நின்றான். (எம்மீசர்) - நித்யஸூரிகளின் நிர்வாஹகன் என்ற மேன்மை, தனது அடியார்களின் ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்கள் மட்டுமே தனக்கு உயிர் வாழ அவசியமாக உள்ளன என்று கொள்ளும் எளிமை ஆகிய குணங்கள் மூலம், நான் வேறு யாருக்கும் அடிமையாகாதபடி, தனக்கே வசப்படுத்தினான். (மாசின் மலரடி) - தோஷம் இல்லாத அவனுடைய மலர் போன்ற மென்மையான திருவடிகள். இங்கு “தோஷம் இல்லை” என்பது என்ன? அதாவது இவன் வரவில்லை என்று கலங்கி யாரேனும் தூதுவிட்ட பின்னரே, “அட்டா மறந்தோமே” என்று எண்ணி இவன் வருவது என்ற தோஷம் இல்லாத திருவடிகள். யாரேனும் தூதுவிட நேர்ந்தாலும், அதற்கு முன்பாகவே அங்கிருந்து அவர்களிடம் தூதுச்செய்தி அனுப்பும்படி உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - “யதாதம் புருஷவ்யாக்ரம்” பருவங்கழிந்ததிறே இனி இவர்க்குச் சொல்லித்தான் செய்யதென் னென்றிருக்கவேண்டா; நினைத்தபோதே நினைத்ததெல்லாம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவாண் புலி. “காத்ரை:” கண்டாயிறே ஒரு நீர்ச்சாவியாயிவை யுறாவிக் கிடக்கிறபடி. சிலர் பட்டினிவிடச் சிலர் ஜீவித்தவோபாதி விடாய்த்த விக்கரணங்களைக் கொண்டு முடிந்து போய் வேறொரு சரீரபரிக்கரஹம் பண்ணியிவரை யநுபவிக்க விருக்கையன்றிக்கே விடாய்த்தவிவற்றைக் கொண்டே ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ணவேணும். “ஸகாமாஹம்” அவரைப்போலே “வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்குமளவல்லேன் நான். “ததாருருதயாம்மயி” அவருடைய சக்தியில் குறையின்றிக்கேயிருக்கச்

செய்தே, இவ்வளவில் கார்யகரமாகக் கண்டிலோம். உன் க்ருபையாலே அதுவும் பலிக்கும்படி பண்ணித் தரவேணும். (எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே) என்னை யங்கே சேரவிடுகையே நிரூபகமாகவுடைய வண்டுகளன்றோ நீங்கள்?

விளக்கம் - அடுத்து ஸுந்தரகாண்டத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகத்தை விவரிக்கிறார். அந்த ச்லோகம் (40-3) - யதாதம் புருஷவ்யாக்ரம் காத்தரை: சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் ஸகாமாஹம் ததா குரு தயாம்மயி - சீதை அனுமனிடம், “சோகத்தின் காரணமாக எனது சரீரம் மிகவும் தளர்ந்து விட்டது. இந்த நிலையில் ஆண்புலி போன்ற இராமனை எனது ஆசை தீர அனைத்துக் கொள்ள விரும்பும் எனது ஆசை எவ்வாறு நிறைவேறுமோ, இதற்கு ஏற்றபடியான செயல்களை நீ செய்வாயாக”, என்றாள் - என்பதாகும். “யதாதம் புருஷவ்யாக்ரம்” - “காலம் கடந்து சென்று விட்டது, இதனை அவனுக்கு உணர்த்தி என்ன ஆகப்போகிறது” என்று இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை; அவனே அதனை அறிவான்; தான் நினைத்த அனைத்தையும் செய்து முடிக்கவல்ல ஆற்றல் கொண்டது அல்லவோ ஆண்புலி? “காத்தரை:” - நீர்ப்பண்டம் போன்று எனது சரீரம் தளர்ந்து நிற்பதை நீ பார்க்கிறாய் அல்லவோ? ஒரு சிலர் பட்டினி கிடந்தபடி இருக்கும்போது, ஒரு சிலர் ஆரோக்யமாக வாழ்வது போன்று, அவனை எண்ணி ஏங்கி நிற்கின்ற இந்தச் சரீரம் போன்றவற்றை விடுத்து வேறு ஒரு சரீரம் எடுத்து அவனை அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும், அவனுக்காக இளைத்த இந்தச் சரீரம் கொண்டே அவனை அனைத்துக் கொள்ள வேண்டும். “ஸகாமாஹம்” - அவனைப் போன்று, “நீ கானகம் வந்தால் நான் செல்லமாட்டேன்; காணாமல் போய்விட்டால் தேடமாட்டேன்” என்பது போன்ற சொற்களை நான் உரைக்கவில்லை; அயோத்யாகாண்டம் (27-6) - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி - உமக்கு முன்பாக நான் கானகம் புறப்பட்டுச் செல்வேன் - என்று உரைத்தவள் ஆயிற்றே. “ததா குரு தயாம் மயி” - இராமனின் சக்தியில் உள்ளவும் குறைவு ஏற்படவில்லை; ஆயினும் அவருடைய சக்தியானது என் அளவில் பலிக்கவில்லை; இத்தனை நாட்கள் என்னை இந்த ராசுஷிகள் கையில் துன்பம் அடையும்படிச் செய்து விட்டாரே! ஆகவே அனுமனாகிய நீ உனது கருணை மூலமாக அவரது சக்தி என் அளவில் பலிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும் - என்று சீதை உரைத்தமை காண்க. (எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே) - என்னை

அங்கு கொண்டு சேர்த்தால் மட்டுமே உங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் நிருபகம்
ஆகும் என்பதை எண்ணியுள்ள வண்டுகள் அல்லவோ நீங்கள்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்